सञ्चरन्ति च पापानि तैलविन्दुमिवाम्भसा ।
संसर्गजा गुणा दोषा भवन्त्येव हि जीविनां ॥ ७ ॥
तस्मात् सतां हि संसर्गं सन्तो वाञ्छन्ति सन्ततं ।
मुने संसर्गजो दोषो वस्तूनां प्रभवेदिह ॥ ८ ॥
हीनधातुप्रसङ्गेन स्वर्णदोषः [2]प्रजायते ।
तस्माच्च हीनसंसर्गं न वाञ्छन्ति मनीषिणः ॥ ९ ॥
तस्माद्वैष्णवसंसर्गं कुर्व्वन्ति वैष्णवाः सदा ।
कुर्व्वन्ति वैष्णवाः शश्वत् षड्विधं भजनं हरेः ॥ १० ॥
[3]स्मरणं कीर्त्तनञ्चैव वन्दनं पादसेवनं ।
पूजनं सततं भक्त्या परं स्वात्मनिवेदनं ॥ ११ ॥
गृह्णाति भक्तो भक्त्या च कृष्णमन्त्रञ्च वैष्णवात् ।
अवैष्णवाद्गृहीत्वा च हरिभक्तिर्न वर्द्धते ॥ १२ ॥
चाण्डालादपि पापी स श्रीकृष्णविमुखो नरः ।
निष्फलं तद्धर्मकर्म नाधिकारी स कर्मणां ॥ १३ ॥
शश्वदशुचिः पापिष्ठो निन्दां कृत्वा हसत्यपि ।
भगवन्तं भागवतमात्मानं नैव मन्यते ॥ १४ ॥
गुरुमन्त्रात् कृष्णमन्त्रो यस्य कर्णे विशेद्दहो ।
तं वैष्णवं महापूतं प्रवदन्ति पुराविदः ॥ १५ ॥
मन्त्रग्रहणमात्रेण नरो नारायणानुजः ।
पुरुषाणां शतैः सार्द्धं स्वात्मानञ्च समुद्धरेत् ॥ १६ ॥

---

[2] पसज्जते इति R. P.

[3] श्रवणमिति R.